

Tchukudu for sale

Ștefan Manasia revine în 2011 cu un al treilea volum de poezii după *Amazon* și *Cartea micilor invazii*, *Motocicleta de lemn**.

Au existat voci care i-au reproșat autorului că a inclus în carte și ciclul *Ostroveni. Viața și contactele*, prezent inițial în volumul de debut. E drept că modificările sunt minime (o secvență a fost înlocuită cu alta, un poem în proză ritmată), dar ciclul conferă un plus de coerență volumului la nivelul imaginării și echilibrează cele două moduri în care autorul lucrează cu diferitele grade de sedimentare a realului.

În primul și al doilea ciclu, totul este consemnat din mers, la cald. *Ceva dinspre umanitate* este aproape ca o fugă, o căutare a ceva care să nu fi fost contaminat încă, în oricare din zonele mai mult sau mai puțin coerente ale realității. Încercarea de a formula un crez este sabotată și auto-sabotată din start, copilăria s-a consumat într-o „periferie ideologică”, spațiul vizual este invadat de „romchinez/ chinezoaice de Prahova”. Contactul aproape mistic de odinioară cu Periferia nu se mai produce, din centrul lumii, la adăpostul ultimului refugiu, privirea se rotește cu 360 de grade: „Orașul din vest înnebunește/ și e arat cu motocicletele,/ orașul din sud e mai veninos/ decât tarantula și țipă romeni di merda.// Orașul din est e-mbălsămat în nostalgie/ iar acela din nord consumă cereale/ cu lapte și pedofilizează băieții./ *Whatta wicked thing we do*, iubito”. Printre puținele aspecte ale vieții în care persistă ceva omenesc este prietenia. Manasia cultivă prietenia generaționistă, vorbește despre experiențe de viață comune (poezii dedicate lui Radu Vancu și lui Claudiu Komartin), dar și pe cea transgeneraționistă, aducând un omagiu unor maeștri precum Șerban Foarță.

La prima vedere, *Antwerpen* este jurnalul perioadei petrecute de autor în Olanda și Belgia. Apar doar în treacăt elementele vizibile pentru orice turist: Rubens Huis, lalele, atelierelor pictorilor de pe malurile canalelor din Anvers. Dar în spatele specificului, în spatele amalgamului cultural „Aici ne întâlnim:/ tinichigiu afro/ asiatic incert/ european self-distructiv”, în spatele obsesiei pentru curățenie, „o mie de ani/ de albit conturile/ de lustruit arcadele/ bicepsii/ statuile/ treptele și mînerele/ cultura/ dantura”, se ascunde eșecul civilizației ves-

tice, sentimentul de vinovăție acumulat de-a lungul mileniilor. Viața defilează pe fast fwd asemenea categoriilor în care se împart prostituatele „*teenmilfaturedead*” și totul funcționează „în logica morții igienice”, lasă un gol imens împânzit de „măștini hi-fi”, mașinării metrosexuale și alei „cu setări de peisaje”. Ruptura se produce grație unui vehicul, considerat o ciudățenie exotică în lumea dezumanizată, post-colonială și drept vehicul de transport în lumea sălbatică. Rugăciunea băiatului din poemul *motocicleta de lemn/tchukudu* leagă cele două lumi. Hrana devine hrană spirituală, rudele din Kinsasha devin rudele îndepărtate și dezumanizate din Occident.

Manasia face o delimitare clară între uman și post-uman, între omenire și umanitate: „omenirea reciclată-n umanitate, umanitatea – în biți”. Omenescul e din ce în ce mai greu de detectat printre eflorescențele subtropicale ale post-umanului.

În a doua parte a volumului, notației imediate îi ia locul „eliberarea vedeniilor în apa mîloasă” (*Ostroveni*), respectiv delirul controlat (*Alevin*). Lumea sedimentată, tot ce a ajuns să însemne ordinea firească a lucrurilor pe plan individual și colectiv este acum răscolit și reevealut în *Alevin*: „Am văzut logosul: cinci litere prăpădite”. Forța și anvergura versurilor amintește de Ginsberg și de William Carlos Williams. Autorul trece cu ușurință de la versul avangardist „CITY – rețea sonoră din subpămîntă, pleură podită peste lumi,/ cancer esofagian, sînge pe nas” la ritmuri hip-hop „Bjork (s-o fuți ca pe un orc pe bloc la polul nord)” de la anarhie „Să nu mai văd abatoarele, măcelăriile ANGST, Literele,/ Trezoreria, Primăria de cartier, Banca Transilvania/ – Fuck Banca Transilvania!” la viziunea post-apocaliptică a lumii care se resoarbe: „Sub sorii artificiali/ În amiaza bimilenară/ După războaiele chimice/ După islamizare/ Și reconquista/ Cînd bioroboții vor fi fugit din hangarele Trustului/ După Contact/ După pisicile telepat/ După planetele-spongier/ După invaziile dureroase ca Roentgenul/ După nimic/ După ce Informația/ se va fi-ntors/ prin membrana/ expiatoare/ la Dumnezeu”.

* Ștefan Manasia – *Motocicleta de lemn*, Bistrița, Editura „Charmides”, 2011.

Salimbanc

